Code No : 16

വൃദ്ധൻ

പുറത്തെ മഞ്ഞു കൊണ്ടല്ല ആ കത്ത് വിറച്ചത് - എന്താണെന്നറിയില്ല. കടലാസിന്റെ അരികിൽനിന്നും വിറകേറി - ഇപ്പോഴത് ശുഷ്കിച്ചവിരലുകളിലേയ്ക്കും പടർന്നിരിക്കുന്നു. ആ കത്തിലെ ഓരോ വരിയും - വരികളിലെ ഓരോ അക്ഷരവും - അങ്ങനെ വിറയ്ക്കുകയാണെന്ന് തോന്നി; കിടുകിടെ വിറയ്ക്കുന്നു.

എന്തിനായിരുന്നു ഇത് ? ഏ ?

വളരെ വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം - ഈ തണുത്ത ഡിസംബറിൽ - കനം കുറഞ്ഞ ഈ കടലാസും, അതിലെ കുറെ അക്ഷരങ്ങളും - വരണ്ട കണ്ണിൽ നനഞ്ഞ ഒരു പാട കെട്ടിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് നെഞ്ചിടിപ്പോടെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു -

- മുറുക്കം വന്നെന്നു വിശ്വസിച്ച ഓർമ്മകളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ അഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു ...

അന്ന് മുറുക്കാൻ തിരുമ്മി, വെളിയിലേയ്ക്ക് വന്നത് അപരിചിതമായ കോലാഹലങ്ങൾ കേട്ടായിരുന്നു. വാതിൽ പ്രയാസപ്പെട്ടു തുറന്ന് - നെഞ്ചു കൂടമർത്തി - ശ്വാസം തികടി പുറത്തേയ്ക്ക് വന്നപ്പോൾ - കാഴ്ച തെളിഞ്ഞു :- മുറ്റത്ത് കുട്ടന്റെ കൂട്ടുകാരൻ.

മോണ കാട്ടി ചിരിച്ചു :" വെളുപ്പാൻ കാലത്തേ ഇറങ്ങിയല്ലോ ? എന്താടാ.. ഈ പുതുമ [illegible] ? "

"പൂശ് - ശിന്നനാര് ക്രിസ്തുമസ്സാണേ..."

ങാ- മണ്ണാങ്കുകൂടിനോക്കി. ശരിയാണ് - ഇനി കുപ്പായങ്ങൾ കൂടി.

അപ്പോഴേക്കും കുട്ടൻ പടിക്കൽ കയറി, അരമതിലിലേക്ക് ചാടിയിരുന്നു. കൂടെ വന്ന 'പൊടി' പിള്ളേരൊക്കെ എന്തൊക്കെയോ ഉറക്കെ പുലമ്പിക്കൊണ്ട് തിരികെപോയി.

-"കുട്ട്യേടത്ത്യേ വെളുപ്പ എന്താ - നേരം പൊടിപടാന് വെളുത്തിട്ടില്ലേ നേരായി ?.."

കുട്ടൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"അറിയില്ല കുട്ട്യേ - ഉറങ്ങിപ്പോയി - രാത്രി കവിതയൊന്നു എഴുത്ത് നടത്തി..."

"എന്ത് ?" കുട്ടൻ കണ്ണു മിഴിച്ചു.

"അതേന്ന് - കുറെക്കാലം കൂടി ചേർത്തുവെച്ചൊരു കവിതയങ്ങ് എഴുതി.."

"എന്നിട്ടെന്തേ ?"

ഞാൻ വല്ലാത്തൊരു ചിരി ചിരിച്ചു. എനിക്ക് കള്ളനെപ്പോലെ കുനിയ കുട്ടൻ - ഒന്നുകൂടി കുനിച്ചു - അറിയിച്ചു:-

-"അതപ്പോ തന്നെ കീറി, പറ്റേ കളഞ്ഞില്ലേ -"

കുട്ടന്റെ മുഖം കേട്ടു. -"അതെന്ത്യാ - കുട്ട്യേടത്തീടെ കവിതയൊക്കെ വായിക്കണംന്ന് കുട്ടന് ആഗ്രഹം കാണില്ലേ ?"

എന്തു [illegible] പറയാനാണ്. ?

കുട്ടൻ കോലായിത്തിണ്ണയിൽനിന്നും ചാടിയെണീറ്റു

" [illegible] കുട്ട്യേടാ - നാളെ ഒരെണ്ണം എഴുതണം - ഉം ? "

[illegible stamp]

പിന്നെ അവന്റെ സ്വബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു തോന്നി.

വാഴമണ്ണിലൂടെ അലയുന്ന വേരുകളെപ്പോലെ ഉയർന്നുനിന്ന ഞരമ്പുകളിൽ ഇക്കിളി കൂട്ടി - അവൻ ചുറ്റിലും വട്ടംകളിച്ചു. ഇടയ്ക്ക് നരച്ച മുടിനാരിൽ പതുക്കെ വലിച്ചു -

- "ഓയ് - ചെക്കാ - മാറിപ്പോ !"

ദേഷ്യം കാട്ടി - കലഹിക്കാൻ നോക്കി. (കുട്ടനുണ്ടോ - അങ്ങനൊരു ഭാവം -) മെലിഞ്ഞ മേനിയിൽ കിടന്ന നനഞ്ഞ തോർത്തെടുത്ത് മുഖത്തേയ്ക്ക് വീശി - കണ്ണിനെ പേടിപ്പിച്ചു കാട്ടി -

- "എന്തിവൻ ! നീയാരിത് - ഇവിടെ അച്ഛൻ കളിക്ക്യോ ?"

സഹികെട്ട് കുട്ടനെ തട്ടിമാറ്റി - ഉടനെ പ്രയാസപ്പെട്ട് - നെഞ്ചു വലിഞ്ഞ് ചുമയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

അപ്പോഴേയ്ക്കും മതിലിൽ വിടരുന്ന പൂവും പൂത്തുമ്പിയും കണ്ട സന്തോഷത്തിൽ കുട്ടൻ ഒരു വിഢ്ഢിയെപ്പോലെ തന്നെ വിടർന്നുപോയി. അപ്പോൾ - സ്വസ്ഥതയോടെ . അവൻ കയറിയിരുന്ന അരമതിലിലേയ്ക്ക് ഒതുങ്ങിയിരുന്നു.

രാവിലെ വല്ല്യാതെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു -

എന്നാലും കുട്ടൻ അങ്ങനിറങ്ങിപ്പോയപ്പോ - ഒരു [illegible] തോന്നി. [illegible] [illegible]

[illegible] - [illegible] -

വല്ലാത്ത ഒരിടുക്കത്തിൽ കടന്നുപോകാറുണ്ട്
ഇതുവരെ വികാരം ചെടുന്ന് നിറയുന്നുണ്ടാവാ
തിരക്കിനാണെന്നു തോന്നി.

ചുറ്റിലും വെളിച്ചമുണ്ട്; പൂക്കളും പറവകളും തുമ്പികളും ഉണ്ട്; വലിയ വൃക്ഷങ്ങളുണ്ട് - പക്ഷെ നിഴലു കിടക്കുന്ന വീടിന്റെ ഉമ്മറത്ത് -ഈ വ്യക്തിയുടെ അടുത്ത് വല്ലാത്ത ഏകാന്തത ഉണ്ടെന്നു തോന്നി.

ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളുടെ ചിറകടി കേൾക്കാം അതിൽ നവരസങ്ങളുടെ ഒരു പുഴയൊഴുകുന്നുണ്ട്... തോന്നിയ-തൊക്കെ ശരിയാണ് - ജീവിതം ഒരു തീവണ്ടിയാത്രയാണ്.

വളരെ പതുക്കെ- ശാന്തമായി അത് നീങ്ങിയേക്കാം. ചിലപ്പോൾ മലനിരകളിലൂടെ ഉയർന്നും താഴ്ന്നും- ചിലപ്പോൾ പുക തുപ്പി- കൂകി അലറി...

ആ തീവണ്ടിയാത്രയിൽ പലരെയും കണ്ടുമുട്ടാം. ചിലർ പാതിവഴിയിലെ സ്റ്റേഷനുകളിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയേക്കാം- (അവരെ കാണണമെന്നാശിക്കാതെ പിന്നെ കഴിയു-സീറ്റിൽ ചാരി- കണ്ണടച്ചിരുന്ന് `കാലം' എന്ന് പറയുക മാത്രം മനുഷ്യന് സാധ്യം.)

ജീവിതം ഒരു തീവണ്ടിയാത്രയാണ്- ചിലപ്പോൾ കടന്നുവന്ന നൂലാമാലകളുടെ തീവ്രമായ ഭാണ്ഡങ്ങളും, അതിനുള്ളിന്റെ ഉറങ്ങുകിടക്കുന്ന ചില കിണ്ടികളും - കുറ്റബോധങ്ങളും - നഷ്ടനേട്ടങ്ങളും -

എല്ലാമായിരിക്കാം വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ഈ ദുരത്തിന് വല്ലാത്ത ഓർമ്മകളുടെ തിളക്കം നൽകുന്നത് ?!

ബാല്യം നന്നായിരുന്നു — നെൽപാടങ്ങളും,
വയലേലകളും കവുങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളും, കവലകളും ...
കൗമാരം തീക്ഷ്ണത നിറഞ്ഞതായിരുന്നു — ചില നേട്ടങ്ങളും —
നഷ്ടങ്ങളും — ജീവിതക്കാഴ്ചകൾ പക്വത അറിഞ്ഞതും
അവിടെ വെച്ചായിരുന്നു. പിന്നെ മിന്നുകെട്ട്. അതു കഴിഞ്ഞ്
കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ. (ഒരെണ്ണമല്ല — മൂന്നു ജോഡി.)
അതായത് മൂന്നു ഉണ്ണികൾ...

അവരൊക്കെ — അവരൊക്കെ — ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

അന്ത്യയാമമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഓർമ്മച്ചങ്ങല പൊട്ടി. നെഞ്ചിൽ പേരറിയാത്ത ഒരു കനം. പക്ഷേ, കണ്ണീർ വരുന്നില്ല.

അവരൊക്കെ — ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?

രാവന്തിയോളം എല്ലുമുറിയെ പണിയെടുത്ത് — വിയർത്തൊലിച്ച് വരുന്ന ഒരു അച്ഛനെ മക്കൾ കണ്ടിരിക്കാം. അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളും — ആഗ്രഹങ്ങളും — നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു വിശാലമനസ്സ് മക്കൾ കണ്ടിരിക്കാം. അവർക്കു മുന്നിൽ ചോരനുരുക്കി നിൽക്കുന്ന അച്ഛനെയും കണ്ടിരിക്കാം. പക്ഷേ അവർ വരുമ്പോഴും, അല്ലെങ്കിൽ വരുന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടും — ഒരോ കൊച്ചുപാടിനിടയ്ക്കും 'എന്റെ മകൾ' എന്നു സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തുകൂട്ടിയ ഒരു പിതാവിന്റെ ഹൃദയം അവർ കണ്ടില്ലായിരിക്കാം.

ഇല്ല - അവർ കണ്ടില്ല - കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ......

അന്നത്തെ പകൽ അതിവേഗമാണ് കഴിഞ്ഞുപോയത് - രാത്രിയിൽ അനന്താകാശത്തെ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി. വൃദ്ധൻ മോണ കാട്ടി - തന്റെ വൃദ്ധയെ നോക്കി ചിരിച്ചുകാട്ടി. പിന്നെ ഏകാന്തതയുടെ മരവിപ്പിലും - അകത്തെ ചുമരുകളുടെ കാഠിന്യത്തിലും - ഓർമകളുടെ വികാരങ്ങളിൽ ലയിച്ച് - വൃദ്ധൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

അന്നു രാവിലെയും വൃദ്ധനെ ഉണർത്തിയത് കുട്ടനായിരുന്നു.

-" കുട്ട്യേട്ടന്റെ കുട്ടൻ വന്നൂ- കുട്ട്യേട്ടൻ ഉണർന്നില്ലേ -"

വൃദ്ധൻ ചാടെണീറ്റു, നീട്ടി ചുമച്ചു. തൊണ്ടക്കുഴിയിൽ ചെറിഞ്ഞ ഞരമ്പിൽ - ദയനീയമായി തൊട്ട് - കഫം നീട്ടി തുപ്പി കളഞ്ഞു.

കുട്ടന്റെ മുഖത്തെ പ്രസാദം കെട്ടിരുന്നു.

-" എന്താണ് - നിന്റെ മോഖം കറുത്തിട്ട് ?"

-" ആ."

-" ഓ- എന്തുപറ്റീന് ?-"

-" ആ- ഓ- എനിക്കറിയില്ല്യാ."

" അതെന്താ കുട്ടാ-?"

" ആ.."

വൃദ്ധൻ വല്ലാതെ വീണ്ടും ചുമച്ചു:-" പറ- എന്തുണ്ടായി. വല്ലതും എവിടുന്നേലും കടിച്ചിറക്കി വിട്ടോ ?"

ഒരു തേങ്ങിക്കരച്ചിൽ. പിന്നെ, ഒരു പൊട്ടൽ-ചീറ്റൽ. പൊട്ടിക്കരച്ചിൽ.

ഞാനമ്പരന്നുപോയി-!

"എന്തുണ്ടായി?"

"ഞാൻ പോവ്വാണ്..."

"എവിടേയ്ക്ക്?"

"ഞാൻ പൂവ്വാണ്.."

"എവിടെയെന്ന്?"

"ഞാൻ പൂവ്വാ.."— പിന്നെയും കരച്ചിൽ.

മനസ്സു തണുത്തു. അതെ, ഈ ഒറ്റപ്പെട്ട കാലത്തുള്ള കൂട്ടാണ്— അങ്ങേ തറവാട്ടിലെ നായര്ടെ വീട്ടില് പണിയെടുക്കുന്ന നാണിത്തള്ളയുടെ ബന്ധമാണ്— കുട്ടൻ. പോകുകയാണെന്ന്..... പാവം!

"എവ്ടേയ്ക്കാണ്?" മെല്ലെ ചോദിച്ചു.

"ബൈംഗളൂരു"

"~~അത [illegible]~~ അത ബാംഗ്ളൂർക്ക്..!"

"കുട്ട്യേടനെ കാണില്ല!"— പിന്നെയും വിതുമ്പൽ.

വിഷമിച്ചുപോയി. ആരൊക്കെയാണ് തന്നെ വിട്ടുപോകുന്നത്?

"പോട്ടേ. കുട്ടാ.. ചെല്ല്!"

മഞ്ഞിന്റെ ശൈത്യാധിക്യമുള്ള ആ മുറിയിൽ
നിറഞ്ഞുനിന്ന തണുപ്പ് കൂടി തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്ക്
പക്ഷികളുടെ ചിലപ്പിൽ; കടവാവലുകളുടെ മുരൾച്ച.
അതിനൊക്കെ മുകളിൽ ഇടവിട്ട് കേൾക്കുന്ന
ഒരു അടക്കിയ നൊമ്പരം.

വൃദ്ധൻ ഓർത്തുപോയി - വെറും മാസങ്ങളുടെ കൂട്ടാണ്
ഈ കുട്ടി. എന്നിട്ടും - ജീവിതസായംകാലത്തിന്റെ
ഒരു ഘടകമായി ചേക്കേറി. ഈ 'സ്റ്റേഷനിൽ
വീണ്ടും വിടപിരിയുകയാണ്..

കുട്ടൻ വാ തുറന്നു :-" കുട്ട്യേടാ - പോവ്വാ"

" ഉം -"

" ഇനിം കാണാം."

" ഉം -"

പോകാൻനേരം വൃദ്ധന്റെ മെലിഞ്ഞ് തഴമ്പിച്ച വിരലു-
-കളിൽ കൈകളമർത്തി - ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മികവോടെ
കുട്ടൻ അറിയിച്ചു :-

-" കുട്ട്യേടാ - ജീവിതത്തിന് പല നിറങ്ങളുണ്ട്.
നിറങ്ങളെ സ്വീകരിക്കണം ; തിരസ്കരിക്കരുത്.
'നിറത്തിലൂടെ നാം ജീവിതത്തെ
സ്നേഹിക്കാൻ പഠിക്കും. മക്കൾ
മടങ്ങിവരും - അങ്ങനെ വേണം ചിന്തിക്കാൻ.."

അപ്പോൾ വൃദ്ധനും - ജീവിതത്തിന്റെ ഘോരതമ
വ്യഥതയ്ക്കായി വിതുമ്പി :-" എന്റെ കുട്ടാ -

നിഷ്ഠുരനെ സ്നേഹിക്കണം. നിന്റെ മകന്
ഒരു മനസ്സുണ്ട്. അതു കാണണം.
നാളെ ഒന്നും ഇവിടുന്ന് 'അപഹരിക്കപ്പെടരുത്..... "

"ഉം."

കുട്ടൻ തിരിഞ്ഞു. പെട്ടന്ന് നിന്നു:-" അതേയ് -
അടുത്ത ഡിസംബറിൽ ഞാൻ വരുട്ടോ - "

"അപ്പുക്കിളി!" - ചിരിച്ചുപോയി.

കുട്ടൻ നനഞ്ഞ നിക്കറും കൂടി - തലചൊറിഞ്ഞ് - നടന്നകലുമ്പോൾ, വൃദ്ധന് വീണ്ടും കനത്ത ഭാരം നെഞ്ചിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, കരച്ചിൽ... അടുത്ത ഡിസംബറിൽ അവൻ വീണ്ടും വരുമല്ലോ.

- ആ നിമിഷത്തിൽ മറന്ന കത്ത് പാതി കണ്ണിൽ തടഞ്ഞു. ഒന്ന് ശങ്കിച്ചെങ്കിലും അറച്ചറച്ച് - കുനിഞ്ഞ് - അതെടുത്തു കവറു പൊട്ടിച്ചു. ഒരു വെളുത്ത കടലാസ്.

-" വൈർത്തനാസ്, പോർട്ട്ലാന്റ് "-

മകൻ. മൂത്തമകൻ വൃദ്ധന്റെ നെഞ്ചിടിപ്പ് കൂടി.

കണ്ണ് തുറന്നു. നീലമഷിയുടെ കോറലുകൾ. പതുക്കെ കണ്ണോടിച്ചു.

"ഡിയർ ഫാദർ,

ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് വരികയാണ്. നൈനയും പിന്നെ

ശബ്ദിച്ചും ഉണ്ട്. മൈക്ക് ഉച്ചഭാഷിണികൾ കൂടാതെ
ടിവി ട്രാൻസിസ്റ്ററും. ചിലപ്പോൾ അരമതിലിന്റെ
നിന്നും ഇടയ സങ്കീർത്തനവും കേൾക്കാം.

ഞാനൊന്ന് വെച്ചാൽ - വീട് ഒന്നു മാറി പണിയുകയാണ്. അതായത്, ഫാദറിനെ ' തലശ്ശേരിയിലെ പ്രാർത്ഥനാലയത്തിലേക്ക് ഒന്നു മാറി - ഒരു അന്തസ്സുള്ള വീട് പണിയാം.

ഇത് - മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടോ - ഇനി ആ തറവാട് വേണ്ട. അപ്പോ ശരി - എല്ലാം പാക്ക് ചെയ്തു ഇരുന്നോണം. ഉടൻ തന്നെ വരുന്നു. (ആവശ്യം വട്ടിയും എടുക്കരുത്.)

വൈ. ബെർത്തനാസ്.

"

- പുറത്തെ മണ്ണുകൊണ്ടല്ല ആ കത്ത് വിരിച്ചത് - എന്താണെന്നറിയില്ല, കൈലാസിന്റെ അരികിൽ നിന്നും വിറകേറി - ഇപ്പോഴത് ശുഷ്കിച്ച വിരലുകളിലേക്കും പടർന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ കത്തിലെ ഓരോ വരിയും - ഓരോ അക്ഷരങ്ങളും - കണ്ണീർ നനഞ്ഞ പാട കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയാണ്.........

എന്റെ ഭൂമിദേവി - ഈ ഡിസംബർ ഈ പടികളെ അവസാന നിമിഷങ്ങളാണല്ലോ - അടുത്ത ഡിസംബറിൽ കുട്ടൻ വരുമ്പോൾ..........

- അപ്പുണ്ണി - മാപ്പ്!